

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Renata Folkman

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Duraj

przy udziale oskarżyciela publicznego: Małgorzaty Lebelt

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2019 r.

sprawy przeciwko:

1. **W. B. (1)**

s. W. i M. z d. Ś.

ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

I. będąc właścicielem nieruchomości na terenie Gminy R., wbrew przepisom art. 6a ust. 6 i 10a, art. 6c ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1892 ze zm.), art. 6 ust 7 i 11a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1445 ze zm.) w okresie od dnia 16.03.2018 r. do 11.02.2019 r. upoczywie nie wpłacał w terminach do dnia 15.03.2018 r., 15.05.2018 r., 17.09.2018 r. i 15.11.2018 r., na rachunek Gminy R., rat ustalonego przez Wójta Gminy R. łącznego zobowiązania pieniężnego na 2018 r. z tytułu podatku rolnego i podatku od nieruchomości w kwocie 56 250,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

II. wbrew obowiązkowi określone w art. 45 ust. 1 i 4 pkt 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1509 ze zm.) w okresie od dnia 01.05.2018 r. do 26.02.2019 r. upoczywie nie wpłacał w terminie do dnia 30 kwietnia roku następnego po roku podatkowym, na rachunek Urzędu Skarbowego w P., należnego podatku dochodowego w kwocie 64 167,00 zł wynikającego z zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2017 /PIT-36L/,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks,

III. wbrew obowiązkowi określone w art. 44 ust. 1 pkt 1, ust. 3f i ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1509 ze zm.) w okresie od 20.02.2018 r. do 31.12.2018 r. będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej upoczywie nie wpłacał w terminie do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, na rachunek Urzędu Skarbowego w P., zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za m-ce: styczeń, luty, marzec 2018 r., w łącznej kwocie 29 733,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks,

IV. będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, wbrew obowiązкови określönemu w art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1221 ze zm.) w okresie od dnia 26.01.2018 r. do 26.02.2019 r. uporczywie nie wpłacał w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w P., podatku od towarów i usług za m-ce: grudzień 2017 r., styczeń, luty, marzec, czerwiec, wrzesień, październik, listopad 2018 r., w łącznej kwocie 145 914,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks,

V. wbrew obowiązкови określönemu w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1509 ze zm.) w okresie od 20.10.2017 r. do 22.01.2018 r., będąc płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych cztery razy z wykorzystaniem takiej samej sposobności nie wpłacił w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek Urzędu Skarbowego w P., pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za m-ce: wrzesień, październik, listopad, grudzień 2017 r., w łącznej kwocie 3 148,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

2. E. B. (1) z d. S.

c. Z. i S. z d. C.

ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że:

VI. będąc właścicielem nieruchomości na terenie Gminy R., wbrew przepisom art. 6a ust. 6 i 10a, art. 6c ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1892 ze zm.), art. 6 ust 7 i 11a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1445 ze zm.) w okresie od dnia 16.03.2018 r. do 11.02.2019 r. uporczywie nie wpłacała w terminach do dnia 15 marca, 15 maja, 17 września, 15 listopada roku podatkowego, na rachunek Gminy R., rat ustalonego przez Wójta Gminy R. łącznego zobowiązania pieniężnego na 2018 r. z tytułu podatku rolnego i podatku od nieruchomości w łącznej kwocie 56 250,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

orzeka

1. uznaje oskarżonego W. B. (1) za winnego popełnienia wszystkich zarzuczanych mu wykroczeń skarbowych i za to na podstawie art. 50 § 1 kks w zw. z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 77 § 3 kks wymierza mu łącznie karę 5.000 (pięciu tysięcy) złotych grzywny,
2. uznaje oskarżoną E. B. (2) za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia skarbowego i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierza jej karę 1.000 (jednego tysiąca) złotych grzywny,
3. zasądza od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 70,00 (siedemdziesiąt) złotych tytułem wydatków postępowania, natomiast zwalnia oskarżonych z opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. i E. małż. B. są właścicielami położonej na terenie Gminy R. nieruchomości, w której skład wchodzi budynki mieszkalne, budynki, budowle oraz grunty związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Nie ruchomość oskarżonych podlega opodatkowaniu zobowiązaniem pieniężnym na podstawie ustawy o podatku rolnym (podatek rolny oraz podatek od nieruchomości). W. B. (1) od 5 listopada 2003 r. prowadzi działalność gospodarczą

polegającą m.in. na produkcji konstrukcji metalowych i ich części. Z uwagi na wykonywanie czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług W. B. podlega obowiązkowi podatkowemu na podstawie ustawy o podatku od towarów i usług oraz na podstawie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Z powodu problemów dotyczących braku płynności finansowej W. B. (1) i E. B. (2) wbrew przepisom art. 6a ust. 6 i 10a, art. 6c ustawy z 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym oraz art. 6 ust. 7 i 11a ustawy z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w okresie od 16 marca 2018 r. do 11 lutego 2019 r. upoczywie nie wpłacali na rachunek Gminy R. w terminie do dnia 15 marca 2018 r., 15 maja 2018 r., 17 września 2018 r. i 15 listopada 2018 r. rat ustalonego przez Wójta Gminy R. łącznego zobowiązania pieniężnego na 2018 r. z tytułu podatku rolnego i podatku od nieruchomości w kwocie 56 250,00 zł.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. B. k. 30v, 98v-99v, częściowo wyjaśnienia oskarżonej E. B. k. 99v-100, wniosek k. 1, decyzja – nakaz płatniczy k. 2, potwierdzenie odbioru k. 3, postanowienie SKO k. 4-6, pismo SKO k. 7, wyrok WSA w Ł. k. 8-10, informacja z CEIDG k. 59)

Wspomniane problemy finansowe miały również wpływ na inne zaległości podatkowe W. B. (1). Oskarżony wbrew obowiązkowi określonymu w art. 45 ust. 1 i 4 pkt 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych w okresie od 1 maja 2018 r. do 26 lutego 2019 r. upoczywie nie wpłacał w terminie do dnia 30 kwietnia roku następnego po roku podatkowym, na rachunek Urzędu Skarbowego w P., należnego podatku dochodowego w kwocie 64 167,00 zł wynikającego z zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2017 tj. PIT-36L.

Ponadto W. B. (1) będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej nie regulował w terminie na rachunek właściwego organu skarbowego innych należności wynikających z przepisów podatkowych. Wbrew obowiązkowi określonymu w art. 44 ust. 1 pkt 1, ust. 3f i ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych w okresie od 20 lutego 2018 r. do 31 grudnia 2018 r. upoczywie nie wpłacał w terminie do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, na rachunek Urzędu Skarbowego w P. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące: styczeń, luty i marzec 2018 r., w łącznej kwocie 29 733,00 zł. Wbrew obowiązkowi określonymu w art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług w okresie od 26 stycznia 2018 r. do 26 lutego 2019 r. upoczywie nie wpłacał w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego w P., podatku od towarów i usług za miesiące: grudzień 2017 r., styczeń, luty, marzec, czerwiec, wrzesień, październik i listopad 2018 r., w łącznej kwocie 145 914,00 zł. Wbrew obowiązkowi określonymu w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych w okresie od 20 października 2017 r. do 22 stycznia 2018 r. nie wpłacił w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek Urzędu Skarbowego w P., pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za m-ce: wrzesień, październik, listopad i grudzień 2017 r., w łącznej kwocie 3 148,00 zł.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. B. k. 30v, 98v-99v, zawiadomienie k. 11, 12, 13, 14, decyzja k. 15-17, potwierdzenie odbioru k. 18, protokół kontroli k. 19-23, pismo k. 26, deklaracja PIT-4R(6) k. 39-40, zeznanie PIT36L(14) k. 41, deklaracje k. 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, informacja o należnościach, zaległościach i wpłatach k. 52-52v, pismo k. 53)

W. B. (1) ma 54 lata, żonaty. Wykształcenie średnie, z zawodu technik spawalnik. Aktualnie nie osiąga żadnych dochodów. Ma troje dzieci, na jego utrzymaniu pozostaje najmłodsza córka w wieku 20 lat. Posiada majątek w postaci nieruchomości o wartości około 4 mln zł. Nie był karany (dane k. 64, oświadczenie k. 98-98v, dane o karalności k. 57).

E. B. (2) ma 47 lat, mężatka. Wykształcenie zawodowe, z zawodu sprzedawca. Pozostaje na utrzymaniu męża. Ma troje dzieci. Pozostaje z mężem we wspólności majątkowej małżeńskiej. Nie była karana (dane k. 64v, oświadczenie k. 98v, dane o karalności k. 58).

Oskarżony W. B. (1) w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, ale wyjaśnił, że nie unika spłaty zaległości podatkowych, po prostu ma trudną sytuację finansową, w miarę możliwości

ma zamiar spłacać zaległe zobowiązania. Przed Sądem oskarżony podał, że nie zgadza się w całości z zarzutami. Wyjaśnił, że przed dłuższy okres czasu spłacał do urzędu skarbowego po 20.000 zł miesięcznie, jeśli nie miał takiej kwoty wpłacał wówczas 10.000 zł, na co posiada pokwitowania. Oskarżony za całą sytuację obwinił jednego ze swoich kontrahentów, który początkowo zalegał z zapłatą 200.000 zł, po czym uiszczył jedynie część tj. 145.000 zł. Dodatkowo W. B. (1) miał pretensje do urzędu skarbowego, ponieważ twierdził, że „dogadał” się odnośnie zawieszenie spłaty rat na dwa miesiące. Dodał, że winne są również władze gminy, ponieważ utrudniają mu sprzedaż bądź wydzierżawienie nieruchomości. Oskarżony wyjaśnił, że nie stać go na płacenie bieżących należności do urzędu skarbowego. Przyznał, że zwracał się o umorzenie bądź rozłożenie na raty zaległych należności ale tylko do gminy. W. B. (1) dodał, że posiada podpisaną umowę-porozumienie z urzędem skarbowym, było o w 2016 albo 2017 r. (wyjaśnienia k. 30v, 98v-99v).

Oskarżona E. B. (2) w toku dochodzenia przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień. Przed Sądem przyznała się do winy, wyjaśniła, że wpłacali do urzędu skarbowego kwoty rzędu 20.000 zł, ale nie mieli pewności na jaki cel są one przeznaczone. Dostawali potwierdzenia wpłaty, razem z mężem myśleli, iż część pieniędzy jest kierowana do gminy (wyjaśnienia k. 35v, 99v-100).

Sąd zważył co następuje:

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania dowodowego, wina oraz sprawstwo W. B. (1) i E. B. (2) w zakresie zarzucanych im aktem oskarżenia czynów nie budzi wątpliwości Sądu. Zgromadzone w sprawie dowody jak i samo przyznanie się E. B. (2) do winy wykazały, iż dopuściła się czynu z art. 57 § 1 kks. Stanowisko oskarżonej znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym m.in. zebranych w sprawie dokumentach ujawnionych w toku postępowania. Wobec powyższego przyznanie się przez E. B. (2) do winy należało uznać za w pełni wartościowe.

Podobnie sytuacja wygląda wobec W. B. (1), który w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów jednocześnie tłumacząc, iż jest to spowodowane problemami finansowymi. Jednak oskarżony przed Sądem zmienił stanowisko twierdząc, że przez dłuższy czas wpłacał określone kwoty do urzędu skarbowego, na dowód czego przedłożył potwierdzenia wpłat. Analizując treść złożonych przez W. B. (1) wyjaśnień, wskazać należy, iż podniesione przez niego okoliczności i podana jako przyczyna niewpłacania w ustawowym terminie należności podatkowych tj. brak płynności finansowej - nie może oskarżonego w pełni usprawiedliwiać. Zaznaczyć też trzeba, iż oskarżony prowadzi własną działalność od 2003 r. Miał zatem świadomość, iż do jego obowiązków należy dokonywać wpłat na rachunek Urzędu Gminy w R. należnego podatku rolnego oraz podatku od nieruchomości w związku z prowadzoną działalnością. Ponadto oskarżony będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych doskonale zdawał sobie sprawę z obowiązku regulowania należności podatkowych do Urzędu Skarbowego w P. Oskarżony nigdy wcześniej nie składał do urzędu skarbowego wniosków o rozłożenie zobowiązania podatkowego na raty bądź o odroczenie płatności. Wprawdzie W. B. (1) dokonywał wpłat na rachunek urzędu skarbowego, co zostało potwierdzone dowodami wpłat, jednakże jak oboje oskarżeni przyznali, nie wiedzieli na co przeznaczane są wpłacane przez nich pieniądze do organu podatkowego. Wskazuje to na lekceważący i niepoważny stosunek do swoich obowiązków podatnika. Ponadto zadłużenie nie zostało uregulowane do pełnej wysokości. Oskarżony również nie udowodnił podawanych przez siebie okoliczności. W żaden sposób nie wykazał, iż rzeczywiście „dogadał się” z urzędem skarbowym odnośnie odroczenia zapłaty należności o 2 miesiące. Podobnie dotyczyło to zawartej umowy z Naczelnikiem Urzędu Skarbowego.

W sprawie niniejszej oskarżonemu W. B. (1) zarzucono popełnienie wykroczeń skarbowych z art. 57 § 1 kks oraz z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks. Natomiast oskarżonej E. B. (2) zarzucono czyn z art. 57 § 1 kks.

Wykroczenie uporczywego naruszania terminu wpłaty podatku, ujęte w art. 57 § 1 kks, polega na uporczywym niewpłacaniu w terminie dowolnego podatku. Uporczywość przejawia się zaś w wielokrotnym naruszaniu obowiązku terminowej wpłaty podatku, pomimo możliwości dokonania wpłaty. Zważyć należy przy tym, iż pojęcie „uporczywy” w języku polskim oznacza także stan „utrzymujący się długo”, niekoniecznie powtarzający się. Podobne stanowisko wyraził również Sąd Najwyższy, który w wydanym postanowieniu z dnia 28 listopada 2013 roku, sygn. akt I KZP

11/13, wskazał, iż „na zaistnienie znamienia uporczywego niewpłacania podatku w terminie, będącego warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks, może wskazywać zarówno cykliczność zachowań podatnika, polegająca na umyślnym niestosowaniu się do wymogu terminowego płacenia podatku, jak i jednorazowe, ale długotrwałe zaniechanie przez niego uregulowania podatku płaconego jednorazowo, mające miejsce już po terminie płatności tego podatku, a więc gdy ma on uregulować go już jako zaległość podatkową, jeżeli zachowanie to wskazuje, że zamiarem podatnika w momencie upływu terminu płatności podatku było uporczywe jego niewpłacanie, a więc odsunięcie uregulowania tego podatku na dłuższy okres.” Zatem zarówno powtarzające się, jak i długotrwałe, jednorazowe opóźnienie w uregulowaniu podatku może być potraktowane jako uporczywe niewpłacanie podatku w ustawowym terminie. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona wskazane w art. 57 § 1 kks i dopuściła się tym samym popełnienia zarzuczonego jej aktem oskarżenia wykroczenia skarbowego.

Jednocześnie biorąc pod uwagę okres, w jakim oboje oskarżonych nie dopełniło wymaganych obowiązków, stwierdzić należy, iż ich zachowanie cechowała uporczywość (przemawia za tym przede wszystkim cykliczność zachowań, co w myśl powołanego już wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego przemawia za zaistnieniem znamienia uporczywości). Należy przy tym podkreślić, że nie ma tu zasadniczego znaczenia kondycja finansowa podmiotu tj. czy posiadał on środki finansowe na zapłatę podatków oraz powody nieopłacenia należnych podatków w ustawowych terminach. W tym miejscu warto przywołać uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 roku, sygn. I KZP 2/03, OSNKW 2003/5-6/57, gdzie trafnie zauważono, że nie można do rozliczeń podatnika z fiskusem stosować takich samych reguł, jak do rozliczeń cywilnoprawnych, których naruszenie stanowi przestępstwo (np. do uporczywego uchylania się od płacenia alimentów). Podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki. Uwzględnić też należy, że prawo podatkowe przewiduje, na wniosek zainteresowanego, złożony z odpowiednim wyprzedzeniem, odraczanie płatności i rozkładanie na raty należności podatkowych, w tym i zaległości podatkowych, gdy ważny interes podatnika za tym przemawia (art. 48 ustawy - ordynacja podatkowa z 1997 roku). Tym samym podatnik, nie mogąc uregulować w terminie podatku, ma prawne instrumenty dla zmiany terminu jego płatności. Jeżeli uzyska on odroczenie płatności lub rozłożenie podatku na raty, to reguluje go w nowym, ustalonym przez organ podatkowy, terminie. Nie popełnia zatem wówczas wykroczenia określonego w art. 57 kks. Oskarżeni jednak żadnych działań w tym kierunku nie podejmowali.

Nie można przy tym uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku nie zgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie, skoro podatek od towarów i usług jest regulowany od konkretnych czynności (transakcji) i skoro posiadał środki finansowe na przeprowadzenie transakcji, które były podstawą opodatkowania, to oskarżony powinien był zabezpieczyć również stosowne środki na uregulowanie podatku od towarów i usług związanego z tymi transakcjami i wpłacić je w ustawowym terminie właściwemu organowi.

Zaś nie dokonywanie w terminach ustawowych przez W. B. (1) wpłat na rachunek Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 77 § 3 kks. Zauważyć należy, iż zaliczki te rozliczane są rocznie. W myśl art. 38 ust. 1 oraz art. 42 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych winno to nastąpić do dnia 20. miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki na rachunek właściwego urzędu skarbowego.

Zapis artykułu 77 § 3 kk penalizuje zatem nieodprowadzenie w terminie pobranych od podatnika (tj., osoby zatrudnionej) kwot podatku, nakazując tym samym płatnikom (tj. przedsiębiorcy) wpłacać pobrane zaliczki na podatek dochodowy w ustawowym terminie do urzędu skarbowego. Przez „pobranie” należy rozumieć nie tylko fizyczne przejście od podatnika określonej kwoty stanowiącej część jego wynagrodzenia brutto, ale także samo potrącenie mu z wynagrodzenia kwoty należnego podatku (czyli zaliczki na podatek). Zgodnie z art. 21 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja Podatkowa, w przypadku, gdy przepisy prawa podatkowego nakładają na

podatnika obowiązek złożenia deklaracji, a zobowiązanie podatkowe powstaje przez zaistnienie zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie zobowiązania podatkowego, podatek wykazany w deklaracji jest podatkiem do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż oskarżony W. B. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona wskazane w art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, ponieważ dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony. Nie może budzić wątpliwości, że oskarżony nie płacąc nagminnie i notorycznie podatku dochodowego od osób fizycznych, działał z góry powziętym zamiarem. Przesądza o tym przede wszystkim wielokrotność naruszeń terminów wpłaty podatku dochodowego od osób fizycznych w krótkich odstępach czasu.

Od strony podmiotowej czyn oskarżonej charakteryzuje wina umyślna. Oskarżony będąc osobą dorosłą, sprawną umysłowo, prowadząc działalność gospodarczą od 2003 r. doskonale zdawał sobie sprawę z ciężących na nim obowiązków podatkowych, jak również rozumiała istotę podatku od towarów i usług, pobieranego na każdym kolejnym etapie obrotu towarami lub usługami oraz istotę podatku dochodowego od osób fizycznych, z którym spotkać się musiał każdy przedsiębiorca działający na terenie kraju.

Od strony przedmiotowej o przyjętych kwalifikacjach zdecydował fakt wielokrotnego i powtarzającego zaniechania dokonywania wpłat, jakiego w okresach podanych w zarzutach dopuścił się W. B. (1) oraz E. B. (2).

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dokumentach. Strony nie kwestionowały prawdziwości ani autentyczności wyżej wymienionych dokumentów. Sąd z urzędu również nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych. Na podstawie niniejszych dokumentów Sąd ustalił wysokość zobowiązań podatkowych obojga oskarżonych.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonym Sąd uznał, iż są one szkodliwe społecznie. Na taką ocenę wpływ miało działanie oskarżonych charakteryzujące się winą umyślną oraz skutkujące narażeniem na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku rolnego i podatku od nieruchomości w niemałej kwocie bo 56 250,00 zł (pkt I wyroku). Ponadto W. B. (1) nie uregulował w terminie na rachunek Urzędu Skarbowego w P. należnego podatku dochodowego wynikającego z zeznania PIT-36L za rok 2017 r. w kwocie 64 167,00 zł (pkt II wyroku) zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w łącznej kwocie 29 733,00 zł (pkt III wyroku), podatku od towaru i usług w łącznej kwocie 145 914,00 zł (pkt IV wyroku) oraz pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w łącznej kwocie 3 148,00 zł (pkt V wyroku). Sąd na korzyść obojga oskarżonych poczytał ich dotychczasową niekaralność.

Mając na uwadze stopień zawinienia W. B. (3), społeczną szkodliwość zarzucanych mu czynów oraz wspomnianą okoliczność łagodzącą, Sąd uznał, iż za popełnienie wszystkich zarzucanych mu wykroczeń skarbowych orzeczona kara 5.000 zł grzywny jest karą sprawiedliwą, wyważoną i uwzględniającą zarówno elementy przedmiotowe, jaki i podmiotowe stypizujące przypisane mu czyny. Ponadto cele ogólnie oraz indywidualnie – prewencyjne zostaną osiągnięte, w szczególności, iż biorąc pod uwagę łączną kwotę niewpłaconych w terminie przez oskarżoną podatków, kara ta jawi się jako stosunkowo łagodna w odniesieniu do rozmiaru ujemnych następstw popełnionych wykroczeń skarbowych, niemniej jednak spełni ona swoje cele w stosunku do oskarżonej. W tych okolicznościach jednocześnie stwierdzić należy, że orzeczona wobec E. B. (4) grzywna w wysokości 1.000 zł jest karą w pełni uzasadnioną, która spełni pokładane w niej cele, będzie adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu a w odniesieniu do sytuacji finansowej oskarżonej niewątpliwie stanowić będzie dla niej odpowiednią dolegliwość.

Z uwagi na rodzaj orzeczonych wobec oskarżonych, ich sytuację finansową oraz wysokość zaległych należności podatkowych Sąd zasądził od W. B. (3) i E. B. (4) kwotę po 70 zł tytułem wydatków postępowania, jednocześnie zwalniając ich z opłaty, orzekając w tej kwestii na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.